

“Πίστευσε, λοιπόν, κι εσυ στον θάνατο του ΕΓΩ σου”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η αορασία του Θεού είναι η προάσπισίς μας, η ασφάλειά μας, η προϋπόθεση για να καλλιεργίσουμε τα πνευματικά οπτικά μας αισθητήρια, ώστε να μάθουν να βλέπουν τον αόρατον Θεόν ως ορατόν και ορώμενον.

Ας μην μπερδευόμαστε. Μόνον καρδιές που δεν αγαπούν, αλλά σκέπτονται τον εαυτό τους, ζητούν να δουν τον Θεόν, να επιβεβαιώσουν την παρουσία Του. Η επιβεβαίωσις όμως της παρουσίας του Θεού έγινε με τον θάνατο και την ανάστασι του Χριστού, με το σημείο του Ιωνά. Πίστευσε λοιπόν και συ στον θάνατο του εγώ σου, για να ζήσης την ανάστασι.

Ο θάνατός σου θα σου δώση την απόδειξι της παρουσίας του Θεού, την δυνατότητα να βλέπης τον Θεόν.

Επομένως, όποιος πέθανε κατα την διάθεσι και δεν ζητάει την όρασι του Θεού, αυτός ζη κατά Χριστόν. Όποιος δεν θέλει να πεθάνη, αλλά θέλει απλώς να καυχάται και να είναι ο ίδιος θεός, αυτός μόνον ζητάει την όρασι του Θεού· αλλά αν τυχόν την λάβη, θα πεθάνη. Εάν δηλαδή ο Θεός ανταποκριθή στην περιέργειά

μας, στην μικροπρέπειά μας, στην κενοδοξία μας, δεν θα μας δώσει αυτό που μας συμφέρει, αλλά τον θάνατο.

Εκείνος όμως που δεν ζητάει την όρασι του Θεού, θα έχει άραγε καρπούς του Αγίου Πνεύματος; Βεβαίως θα έχει, εάν ζη ασκώντας την νήψι. Τότε όλα θα έρθουν από μόνα τους. Αλλά χρειάζεται και η σχέσις με τον γέροντά του (με τον πνευματικό του), να είναι πραγματική.

Όταν πάμε στον γέροντα και δεν ζητάμε τον Θεόν, δεν κυνηγάμε τον Θεόν, δεν υπομένουμε τον Θεόν αλλά ζητάμε άλλα πράγματα, άδικα πάμε στον γέροντα. Ο άνθρωπος που ζητάει τον Θεόν και τον υπομένει, είναι πάντα ήρεμος και γαλήνιος, είναι πάντα ωραιότατος· και στον πόνο και στην ατυχία και στον κατατρεγμό και στην αδυναμία και στην λήθη, παντού.

Ας πηγαίνουμε λοιπόν στον γέροντα πραγματικά για τον Θεόν· να μιλήσωμε για τον Θεόν, να του πούμε τί κάναμε, ποια ήταν η υπομονή μας ενώπιον του Θεού, να του εκφράσωμε την χαρά μας για την αγάπη του Θεού.

Αλλά τί σημαίνει υπομονή στην καθημερινή μας ζωή;

«Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον», λέγει ο Ψαλμωδός. Εάν είχαμε κάποιον πόνο, και τον πούμε στον γέροντα, δεν μιλάμε για την υπομονή μας. Εάν κάναμε εγχείρησι και πάλι πονάμε και του το αναφέρωμε, πάλι δεν μιλάμε για την υπομονή μας. Τότε, γιατί τα λέμε αυτά; Για να δείξωμε ότι ο πόνος μας θυμίζει αυτή την ψεύτικη ζωή και ότι τίποτε δεν είναι αληθινό παρά μόνον ο Θεός; Αν ναι, καλώς· αν όμως όχι, γιατί του τα ανακοινώνουμε;

Άλλο παράδειγμα: Είσαι μοναχός και δεν σε εμπιστεύεται ο γέροντάς σου. Εάν δεν σε εμπιστεύεται, που είναι η υπομονή σου ενώπιον του Θεού; Τώρα έχεις μία περαιτέρω αφορμή για να δείξης την σύζυγό σου, την ταπεινοφροσύνη, ώστε να αποκτήσεις την κοινωνία σου με τον Χριστόν. Κατα βάθος βέβαια, ο γέροντας σε εμπιστεύεται, απλώς έτσι σου εκφράζεται.

Ή είσαι παντρεμένος και λες στον πνευματικό σου: Η γυναίκα μου με απατά. Έχω αποδεικτικά στοιχεία. Αυτό γιατί το λες; Για να δείξεις την υπομονή σου στον Θεό; Εάν ναι, τότε πες: Θεέ μου, αυτή την σύζυγο που έχω την ανέχομαι, όπως έκαναν οι άγιοί σου και οι προφήτες· δεν θέλω να υπερασπισθώ τον εαυτό μου. Να ξέρετε ότι πάντα έχει σημασία τι ζητάμε, ποιον υπομένουμε και ποιον έχομε μπροστά μας.

Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης
Λόγος Περί Νήψεως

Πηγή: Imverias.Blogspot.Gr / diakonima.gr